

ČD
PRO VÁS

REKLAMNÍ MAGAZÍN NÁRODNÍHO DOPRAVCE

2016 / ROČNÍK 8 / ZDARMA

KATEŘINA
WINTEROVÁ
PROČ SE NĚKDY
JEN TAK
NEPROJÍT
BOS

ROZHOVOR KATEŘINA WINTEROVÁ

Text: Pavel Frej, Foto: archiv Kateřiny Winterové, Profimedia.cz

BIO NENÍ KULT, ale záruka kvality

Když přišel v polovině devadesátých let film Šeptej, který nepřímo odstartoval její hudební kariéru, málokdo asi tušil, že éterická zpěvačka a herečka Kateřina Winterová bude jednou nadšenou propagátorkou zdravého způsobu života a současně moderátorkou a spoluautorkou jednoho z nejúspěšnějších televizních pořadů o bylinách, vaření i ekologii – Herbáře.

Cítíte se víc jako zpěvačka, herečka nebo pěstitelka?

Záliba v pěstitelství, jak říkáte, je věc posledních let, i když jsem k ní měla sklony od malička, vlastně předbíhala i herectví a zpívání. Nejvíc mě ale vždycky baví to, co dělám v přítomném čase, což jsou momentálně aktivity kolem Herbáře, kolem vydání naší čtvrté knížky a zájmu o ekologii, recepty, byliny a tak.

Takže na zahrádce u bylinek jste si jistá v kramflecích?

To jednou určitě budu. Jsem především herečka, dělám tuhle profesi už hodně dlouho. Hrála jsem velké role v Národním divadle, ale nejsem si jistá, jestli je nutné mít celý život jen pevné kramfleky, jestli se taky někdy neprojit bos...

Chtěla jste se vždycky stát herečkou?

Mým snem byla zpěvačka, což jsem si uvědomila teprve, když jsem se jí stala. Herectví se přidružilo z jiné strany a stejně tak konkrétnější a uchopitelnější zájem o přírodu. Byla to jedna z představ, která se naplnila, ale jinak, než jsem v dětství předpokládala.

BYLIN SE VE SVĚTĚ POUŽÍVÁ ASI NA 10 000 DRUHŮ, ALE BĚŽNÝ KONZUMENT JICH VYUŽÍVÁ TAK 50 AŽ 200.

Co tedy považujete za svůj největší úspěch v kariéře?

Těch „kariér“ mám nějak víc. Co se týče divadla, za největší úspěch považuji roli Nory v Národním divadle ve hře Co se stalo, když Nora opustila manžela, za kterou jsem byla nominována na Thálii a Cenu Alfréda Radoka. S tímhle představením jsme pak objeli kus světa, podívala jsem se třeba do Kolumbie, což bylo nádherné. Odehráli jsme tam pět představení s nečekaným úspěchem, dokonce jsem se objevila i v místních novinách. Co se týče kapely, bylo to ocenění Anděl v kategorii Zpěvačka roku.

Jak se na to ocenění díváte s odstupem času?

Tenkrát jsem to strašně prožívala. Porazila jsem přece Helenu Vondráčkovou a Ivu Bittovou! I když právě s odstupem času

jsem si říkala, že ta kategorie Vondráčková – Bittová – Winterová byla opravdu hodně široká. Na prodejnosti desek naší kapely se to však nijak neprojevovalo. Dostala jsem ale nabídku na sólovou desku. Souhlasila jsem za podmínky, že by ji se mnou dělal Honza (pozn. redakce – Jan Muchow, leader kapely). Takže to vlastně nedávalo smysl.

Před několika lety jste natočila pod hlavičkou The Ecstasy of Saint Theresa Svato-václavský chorál, který se úplně vymyká vaší dosavadní tvorbě.

Prvotně šlo o skladbu k divadelnímu představení v Národním divadle Drahomíra a její synové, kterou upravil Honza s Michalem Novinskim. Režiséra Tomáše Zilvara napadlo, že bychom ji mohli zfilmovat. Tenkrát jsme dělali s kapelou koncertní šňůru se světelnými šaty, tak se nabízelo propojení. Křesťanská obec klip přijala, myslím, velmi pozitivně, a když se oslavuje výročí svatého Václava, v České televizi z něj pouštějí úryvky, což je hezké.

Chystáte něco s Honzou Muchowem do budoucna, nebo jde o mrtvý projekt?

Jak říkám, jen byla kapela ve vitrínce. Na narozeninách Rádía 1 jsme zahráli po letech koncert a domluvili se, že se sejdeme na podzim a začneme tvořit nově skladby. Nějaké věci už máme, ale bude to běh na dlouhou trať, jak je ostatně naším zvykem. Mít kapelu pro mě bylo hlavně

Kateřina Winterová (40)

Patří mezi hrstku českých osobností, které se dokázaly prosadit v hudební branži i herecké profesi. Vystudovala Pražskou konzervatoř, v té době už za sebou měla hostování v Divadle pod Palmovkou v Praze a v Klicperově divadle v Hradci Králové. Zásadním milníkem v jejím životě bylo spojení s Janem P. Muchowem, se kterým dnes tvoří hudební skupinu The Ecstasy of Saint Theresa, dodnes považovanou mnohými za legendární. V roce 2002 získala Anděla v kategorii Zpěvačka roku. Příležitostně začala hostovat v Národním divadle, aby se od roku 1998 stala stálou členkou jeho souboru. Své působení korunovala nominací na Cenu Alfréda Radoka i na cenu Thálie za rok 2010. Ztvárnila na dvě desítky filmových nebo televizních rolí, z poslední doby např. v seriálu Případ pro exorcistu nebo Terapie. Je spoluautorkou úspěšného televizního pořadu Herbář, který moderuje s herečkou Lindou Rybovou, a knih Vaříme podle Herbáře. Letos na podzim spolu s uvedením pořadu Herbář na obrazovky vyjde už čtvrté pokračování. Kateřina má také blog www.culinabotanica.cz

záležitostí svobodných bezdětných let, kdy máte chuť objíždět republiku v dodávce a odevzdat tomu v zásadě veškerý volný čas. S Honzou jsme oba dost vytížení, takže fanoušci hlavně vzpomínají, ale to se doufám změní.

Vraťme se do současnosti. K Herbáři...

Víte, já mám ohromnou radost, že už natáčíme jeho čtvrtou sérii. Že si získal tolik fanoušků, obdivovatelů a následovníků, je úžasné. Když dělám divadlo nebo kapelu, tak to takový zásah nemá, ale tady máme krásnou zpětnou vazbu.

Vy tedy přímo s Lindou Rybovou komunikujete s fanoušky?

Ano, různě. Herbář už jich má 100 000 na Facebooku. Neberte to jako chloubu, to si tvoří lidé sami, to není jen naše zásluha. My jen vybíráme témata, která jsou nám blízká a lidé o nich chtějí diskutovat a třeba se dozvědět něco nového. Chytili jsme trend kolem bio, ekologie, zdraví, vaření, bylin, který se před lety začal dostávat i k nám, a my ho chtěli zpopularizovat. A to zase chytilo spoustu dalších lidí, to je myslím docela úspěch. Tedy krom toho, že jsem porodila dvě děti a naučila se řídit.

Kdy jste se naučila řídit?

Už v osmnácti, hned, jak to šlo. Ale v podstatě jsem vůbec neměla odvahu nasednout do auta, ani jsem ho neměla. Pak po letech jsem si ho přála k Vánocům a naši mi pořídili toho maličkého polského Fiátka. Dlouho jsem se s ním neodvážila vyrazit, ale jednou, když jsem se nějak naštvála na celý svět, tak jsem tu nakumulovanou agresivitu vložila do řízení (každý nějak začíná) a pak jsem bez zastavení objela celou Prahu, protože jsem se bála, že když zastavím, tak už se nerozjedou.

Teď už autem jezdíte běžně?

Rodinné auto samozřejmě máme, ale když nemusím, tak ho nepoužívám. Využívám městskou infrastrukturu, která mi v Praze přijde celkem dobře zmapovaná. Samozřejmě, když je k tomu příležitost, jezdím ráda i vlakem. Na kole jsem po Praze jeden čas jezdila často, ale ten terén a provoz jsem neudýchala. Přála bych si elektromobil. V minulé sérii Herbáře jsme si mohly s Lindou vyzkoušet elektroskútry, elektroauta a elektrokola v rámci projektu e-Šumava, a letos jsem se dokonce svezla Teslou.

Souvisí to nějak s udržitelným rozvojem, což bylo jedno ze stěžejních témat třetí řady Herbáře?

Ano, určitě. Ono souvisí všechno se vším. A výroba a využití elektrické energie z udržitelných zdrojů je velké téma. Teď jsem si přečetla životopis Elona Muska, takže se diváci mají na co těšit, jsem našprtaná. Jeho projekty a vize jsou mi sympatické a myslím, že sluneční energie představuje jeden ze záchranných kruhů pro lidstvo. Jak říká můj syn: „Mami, až budou jezdit elektromobily, tak bude všude klid a ucítíme lípy v ulicích.“

V čem bude odlišná čtvrtá řada Herbáře?

V první řadě jsme kladli důraz na byliny, ve druhé sérii jsme se vydali směrem bio, ve třetí řadě šlo o udržitelný rozvoj a čtvrtá série by měla být pokračováním toho všeho. Tradic, dobrého jídla a ekologie. Světové trendy tlačí na rozvoj dalších možností získávání čisté energie a ochrany planety a tím pádem i nás, lidí. Ale jsou tu i silné tradice, do kterých se chceme v kontrastu s onou budoucností ponořit. Takové návraty ke kořenům. Zkrátka byliny, zdraví, inspirace, jak praví náš slogan. Těch bylin k léčení se

BÁLA JSEM SE, ŽE KDYŽ ZASTAVÍM, TAK SE UŽ NEROZJEDU.

ve světě používá asi na 10 000 druhů, u nás tak 800, ale běžný konzument používá tak okolo padesáti až dvou stovek.

Myslíte, že běžný konzument využívá padesát bylin? To nás trochu přečnujete...

To bych si nedovolila. Bylinou se rozumí třeba i koření, ovoce, zelenina.

Když tak při natáčení objíždíte různé farmy, neláká vás poříditi si vlastní?

Abych pravdu řekla, máme velkou zahradu, kde si jako rodina na venkově pěstujeme skoro všechno, co se v Herbáři objevuje. Hledáme i nové nebo zapomenuté původní odrůdy. Bohužel jsme žili dlouhou dobu v režimu, který si všechno dělal po svém a spoustu věcí i v zemědělství překroutil, takže hodně druhů ovocných stromů a keřů, ale i zeleniny z našich zahrad a polí vymizelo. Díky bio zemědělcům a nadšeným farmářům a pěstitelům se zase vrací zpátky.

Nestala se z onoho označení bio příliš velká komerce? Vždyť všichni by rádi jedli zdravě, chutně a přitom cenově dostupné potraviny.

Nestala. Kdyby to tak bylo, byl by objem trhu s bio potravinami v Čechách vyšší než 0,7 %. Když to nebude bio, bude to „organic“ nebo „přirozený“. A pak se to slovo může stejně zdevalvovat. Jde o označení produktu, kde máte jistotu, že byl vypěstován za určitých podmínek a někdo celý ten proces zkontroloval.

Co farmářské potraviny?

Farmářské potraviny mohou být ve stejné kvalitě jako ty bio, ale nemají tento certifikát. Někdy se na ně ale nemůžete plně spolehnout, pokud nejste tak uvědomělý spotřebitel, že pátráte po konkrétním pěstiteli a víte, jak své produkty vyrábí. U bio se dá s určitou jistotou říct, že jde o záruku. Ale největší jistota v životě je stejně nejistota.

Jste stoprocentním bio konzumentem?

To určitě nemůžu říct, protože si pěstuju věci, které bio certifikát nemají, jsou prostě domácí. A stejně tak kupuji bio i nebio. Potraviny, kosmetiku i drogerii. Ale to co, si kupuji, pečlivě vybírám, a svou zahradu ani domov, natož tělo, si neničím chemikáliemi. Právě naším pořadem nebo knihami se snažíme vyvrátit některé mýty o bio, které v lidech přetrvávají z dob, kdy se tu s ním začínalo. Jde o to zachovat si odstup a zdravý selský rozum. Předsudků existuje hodně, ale většinou se ohrazují lidé, kteří ve svém životě stejně nechtějí nic změnit, ale myslím, že tak složité ani nákladné to není.

Nemají vaši synové přece jen někdy chuť na obyčejné vepřo knedlo zelo?

Jedno z mých dětí je od malička nastaveno na tradiční kuchyni, kterou umí babička skvěle, a my jí podsouváme aspoň tu bio mouku a bio maso. Starší syn je v ochutnávání různých jídel a bylinek odváznější a už se začíná motat v kuchyni. I já si někdy s chutí dám vepřo knedlo zelo. Zelí a bramborové knedlíky milujeme doma všichni.

Vaše nejoblíbenější bylinka?

Mám ráda černý bez, asi i proto, že ho používáme nejdéle. Mám taky oblíbenou zeleninu, kterou mě baví sázet i okopávat. Česnek, cibule, celer. To v záhoně pěkně vypadá, dobře se pleje a vydrží na zimu. Jako za starých časů.

A největší pěstitelské úspěchy?

Není to úplně můj úspěch a je to svým způsobem i trochu smutné, ale u nás na zahradě

JE MI JASNÉ, ŽE FANOUŠCI NAŠÍ KAPELY HLAVNĚ VZPOMÍNÁJÍ.

rostou fíky. To teplo je pořád větší a i fíkům se už v našich podmínkách daří. Už třetím rokem budu sklízet sladké plody. On je totiž u nás kromě mě nikdo moc neví. Na Moravě se jim také daří, tam se pálí i fíkovice. Prý by se tady dala pěstovat i granátová jablka, a experimentálně se zkouší pěstovat dokonce káva, ale i další cizokrajné plodiny.

Jak tvoříte recepty? Vezmete si bylinku, zavřete oči, přivoníte k ní a necháte se inspirovat?

To je nádherná romantická představa. To tam určitě napište, že jsme takové umělkyně receptů. Praxe vypadá trochu jinak. Je to hlavně o hledání. Musíte přečíst spoustu knih, zapátrat v knihovnách, objet spoustu skanzenů a objevit třeba recepty skvělých zapomenutých prvorepublikových kuchařek. Sledujete trendy ve světě, přístupy k vaření, potraviny a pak jsou tu vaše nápady. Recepty musí být navíc praktické, aby neměly třeba 38 ingrediencí. Mimo chodem s Lindou jsme se staly patronkami knihy Sladká první republika, kterou napsala editorka našich knih Vaříme podle Herbáře. Zaobírá se tradičními recepturami na téma sladkých pokrmů. V Herbáři musím obsáhnout i spoustu jiných profesí než jen moderování, což zabírá momentálně většinu mého času. Stále a ráda se učím. Pak si ale od toho taky ráda odpočinu.

Takže utíkáte k divadlu?

To ani ne, ale v divadle se můžu odreagovat a myslet na něco jiného. Linda spoluzalo-

žila divadelní společnost, hraju tam a je to zábava. I když v autě po cestě na zájezd občas něco píšu, snažím se to nedělat.

Máte na mysli projekt Divadlo Verze?

Ano. Linda s Davidem Prachařem, Janou Janěkovou a Igorem Chmelou jsou zakladatelé. Divadlo Verze hraje i v Praze, ale jezdí hlavně na zájezdy. Mít vlastní kamenné divadlo není úplně jednoduché, ale přála bych jim, aby to vyšlo. Aktuální program je nejlepší sledovat na webu Divadlo-Verze.

Jak to všechno stiháte?

Někdy je to náročnější. Dřív jsem na to nebyla zvyklá, ale teď už musím plánovat i na rok dopředu. Vždycky jsem se rozčilovala, proč zahraniční režiséři nadělají takové cavyky, než přijdou něco zrežirovat do divadla, ale teď už je chápu. Moc práce.

Diváci vás poprvé zaznamenali v generačním hitu Šeptej. Od té doby jste ztvárnila desítky filmových i seriálových rolí. Máte nějaký cíl, kam to ve filmu chcete dotáhnout?

Sleduju zahraniční seriály, které se urodily v posledních letech, a fascinují mě historické dobové, ať už smyšlené nebo podle skutečných událostí. Například Knick: Doktoři bez hranic, Vikingové, Versailles. Podílet se na něčem podobném by mě zajímalo.

Máte pocit, že kvalita zahraničních seriálů v poslední době mnohdy předčí filmovou produkci?

Tvůrci i společnosti, které je produkují, vědí, že seriálem se – díky jeho délce – dá říci a ukázat mnohem víc. A také ho dokáží natočit za podobné peníze jako hollywoodský celovečerní film. A když pustí do světa třeba celou sérii najednou, jako u House of Cards, tak se vůbec nic nestane a diváci jsou nadšení. A tím víc jich přibývá. To se stalo i mně, já tomu vždycky v zimě propadnu a prostě koukám. Třeba šest hodin v kuse.

A co české seriály?

Miluju F. L. Věka. Taky Sňatky z rozumu, Zlou krev, Panoptikum Města pražského... Viděla jsem je snad desetkrát. Ty si pouštím už skoro jako rádio, už kvůli tomu zvuku, atmosféře. Je to trochu jako s Herbářem. Na jedné straně se dívám do úžasné budoucnosti, která nás, doufám, čeká nejen v seriálech, a na druhou stranu se obracím k tomu starému, prověřenému, hodnotnému, co už je tu věky věků. A to mě nesmírně baví. ■